

gaar, skal Lokomobiler ikke kunne føres fra Kornforsyningen til Brændselsforsyningen. Jeg haaber paa en velvillig Behandling af Lovforslaget i dette høje Ting.

Kragh: Den Lov, vi her beskæftiger os med, er jo en Forlængelse af Loven af 20. April 1917, den, som populært kaldes „Brændselsloven“. Jeg tror, at det maa siges, at denne Lov i det store og hele ganske har virket efter sin Hensigt, idet Produktionen er blevet forøget til det dobbelte af Brænde og til det tredobbelte af Tørv. Og da vi jo nu nærmer os Vintrens Slutning, maa det siges, at de Foranstaltninger, der paa Grundlag af denne Lov er blevet foretaget, virkelig ogsaa har hjulpet os paa lempelig Maade over den kolde Tid, idet det dog naturligvis ikke maa glemmes, at det ikke er noget ubetydeligt Kvantum af udenlandsk Brændsel, der trods alle Vanskeligheder er naaet hertil. Ogsaa Brændselsnævnets Virksomhed, finder jeg, maa erkendes at være paaskønnelsesværdig som Helhed, og det Haab, man her i Rigsdagen nærede om, at alle Kræfter her i Landet, som har Forbindelse med denne Sag, frivilligt vilde sammenspile til denne Opgaves Løsning, er gaaet i Opfyldelse, saaledes at de Tvangsregler, som Lovforslaget indeholder, og overfor hvilke mange Medlemmer af Rigsdagen nærede Betænkeligheder, kun, saa vidt mig bekendt, i meget ringe Grad er blevet praktiseret, hvilket jo maa siges at være glædeligt. Den Fordelingsinstitution, som Landet over i Amter og Kommuner har samvirket med Brændselsnævnet, har ogsaa, efter hvad der er kommet til min Kundskab, i det store og hele virket paa tilfredsstillende Maade, saaledes at Beboere, der har bestilt indenlandsk Brændsel, ogsaa er kommet i Besiddelse af dette og har faaet det paa Vilkaar, som maa siges at være overmaade rimelige. Naturligvis kan der heller ikke i al Almindelighed rejses nogen Indvending imod det Hovedprincip, som Fordelingsinstitutionen og Brændselsnævnene har bragt i Anvendelse, nemlig at det Brændsel, der er bestilt af Kommunen og private Personer, maa de aftage uden at gøre Indvendinger mod Kvalitet og de Vilkaar, hvorunder det kan faas. Imidlertid maa jeg sige, at der er til min Kundskab kommet Eksempler, der viser, at det kunde være heldigt, om man ved Anvisningen af Brændsorter i en noget højere Grad, end Til-

fældet hidtil har været, tog Hensyn til, om disse taaler den Transportudgift, der vil blive en Følge af, at Forbrugerne skal hente dem paa fjerne Steder. Jeg synes, det vilde være rimeligt, om man, hvis man indenfor denne Fordelingsinstitution maa erkende, at Ønsket om visse Brændsorter er betinget af, at disse kan fremkaffes fra nærliggende Skove, saa, hvis det kan ske, i Tide giver de vedkommende Meddelelse om, at skal de komme i Besiddelse af det bestilte, vil det, grundet paa Transportforholdene, blive væsentlig dyrere. Naar f. Eks. en Kommune, der, saaledes som jeg ved Eksempler paa, har bestilt Topbunker i ret stort Tal i Haab om at kunne faa dem i nærliggende Skove, faar dem anvist fra Skove, der ligger i adskillige Miles Afstand fra Kommunens Grænser, synes det at være at byde en saadan Kommune urimelige Vilkaar. Jeg synes, at man maa kunne undgaa det ved i Tide at gøre Kommunerne opmærksom paa, at hvis de vil have lettere Brændsel, hvoraf store Kvantiteter ikke kan transporteres paa en enkelt Vogn, maa de være belavede paa, at det vil blive dyrt. Bliver Kommunen underrettet i Tide, vil den kunne tage sine Forholdsregler derefter.

Efter hvad jeg hører, er vor indenlandske Brændselsproduktion ikke tilstrækkelig, heller ikke hvad Brænde angaar, saaledes at det vil være fornødent fra Sverige at hidskaffe meget betydelige Kvantiteter af Birkebrænde, vistnok til meget høje Priser. Det maa jo haabes, at saadanne Tilførsler — netop paa Grund af den høje Pris — ikke sker i større Udstrækning end højest fornødent.

Der har heller ikke været rejst nogen Kritik af Administrationen af Brændselsloven, i hvert Fald ikke udenfor et enkelt Punkt, nemlig for saa vidt angaar Brunkulsproduktionen og Nævnets Optræden ved Ekspropriationer i Forbindelse med Fremskaffelsen af dette Brændselsmiddel. Jeg skal slet ikke komme ind herpaa, jeg ønsker ikke at rejse en Debat om denne Sag her, ihvorvel det forekommer mig, at det er et for ringe Hensyn at tage ved Ekspropriationen af Arealer, som indeholder henholdsvis 400,000 og 250,000 Tons Brunkul, at unlade ganske, i hvert Fald ved den ene af disse Ekspropriationer, at tage Hensyn til netop det Stofs Tilstedeværelse, for hvis Skyld Ekspropriationen foretages. Men jeg kunde ønske ved denne Lejlighed at faa oplyst af Ministeren, hvorledes det i det hele taget forholder sig med denne Brunkulsproduktion, hvil-